

Oppus. Kes töist henne körwale wöttap ellama, se kaego enne, kas temma wahhest tülli-tegijaga kokko ei sa. Muido tullep wimate perremehhele pakkominnek.

2. Kätte künnirawwa.

Raudsep teggi üttest raudkangest kats künirauda. Üts neist saiye adra otsa, töine heideti kaarte alla folka, nink unneteti sinna mahha. Nink fui keake tedda sääl es möista otsi, sis rostiteti temma kik árra, nink saiye mustas ja illotas. Wimate algateti perremehhele tedda meelde, nink temma tömmas tedda vöhhu alt välja.

Kui nüüd se lõitu künniraud omma welle sääl adra otsan näatta saiye, sis immetelli temma, sest et temma olli eksi must ja illota, ent welli olli paljo illusamb ja wallusamb, kui temma enne olli olnu. „Oh immet”, üttel se rostitetu raud; „seppikoan „ollime üttesuggutse, ent kae nüüd, mes wahhe! „Kuis sinna ni illosas ollet sanu, welli, nink min „na olle ni mustas ja illotas jánu, et ma kül olle „kik se aig henganu nink häid päivi nánnu?” — „Se ep se om”, üttel töine, „et sa ollet henganu; „ne hä päiva omma sinno árrariknu; ent minna „olle tö ja waiwa al illosas sanu.”

Oppus. Tö ei teota keddake; laiskus laidap eggia meest.

3. Kaarna.

Kaarna náaggi, et folkas terive nelli náddalit munne pääl olli haudman, nink üttel: „Oho, nüüd

„ma tija, melles fotka poja ni sures ja kanges „kašwawa. Ma tahja ka seddawárki tetta!” — Toost ajast istup kaarna ka nelli náddalit pessa pääl; ent imme! ta ei olle funnage muud kui tühje kaarna poigi väljatonu.

Oppus. Panne sabas jalga, saksa-särk sálga: kes iks hulgus, to hulgus.

4. Sussi ja rebbane.

Saja olliwa küllan. Lappulisse tulliwa mótsast: wanna sussi rebbasega, látsiwa saja-lawwa alla, es náe keake. Náksiwa lu konte ja leiwa rase korjama. — Sai sis sussi hennele wadist õlslut juwwa, — jái mees joobnus. — Sis tulli himmo laulda. Küsse rebbase käest: „watter, ma laula?” Rebbane üttel: „árra laula, pessa same!” Sussi küsse weel; rebbane keeld jálle. Ent soel olli wága lange laulo-himmo, küsse sis kolmat puhku rebbase käest lubba: „et ma laula iks!” Rebbane koste: „kui sul ni lange himmo om, sis laul „la pále, kül sa náet, mes suurt auwo sa saat.” — Sussi karras sis lawwa pále, nink laul ütte kórra. Náaggi sajarahwas, nink pand ka ókwa tanni: „Kae, kon sussi laulap. Kos penni, kos malk!” — Kissuti soekest háste, pesseti páleke.

Rebbane kaije lawwa alt, joost kambrede, pist pääd fore kirno; móttel henne man: „nüüd häddba „käen, nüüd soekese südda táus, nüüd lahhup iks „mótsan minno, kui ta náep, et minno nahk terwe.” Saiwa sis mishhe töine töisega mótsan folko; sis kaibas sussi rebbasele, kuis ta paljo pessa olli sanu. Rebbane tömmas sálga kóra, nink kos-